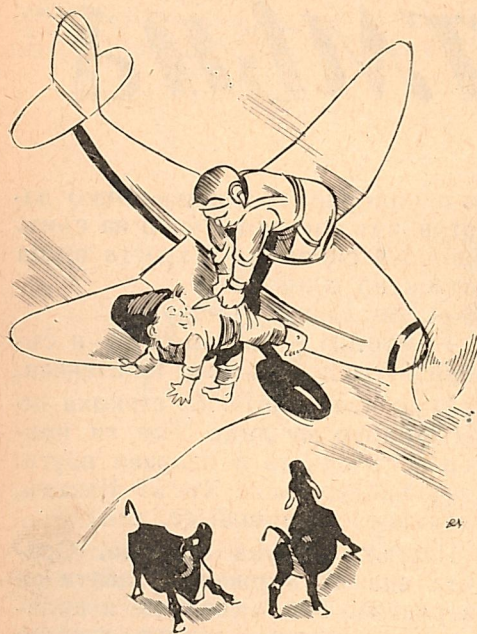

Предъ очитѣ му се завъртѣ бѣла мъгла. Краката му сами се свиха. Той заби глава до кръстцитѣ, и копралята падна настрана . . .

Биволитѣ се обърнаха, та го погледнаха и се затръскаха, като черни люлки на мѣсто. Единиятъ легна впрегнатъ. Птичето млъкна.

Съ ржка подъ главата, Нико спѣше захлупень.

Не, той не спѣше. Единъ отъ тия самолети, гдето всѣки день бръмчатъ надъ нивитѣ, се спусна и го грабна. Нико така се исплаши, че не можа и да писне. Като се посъвзе, гледа чичо му взелъ остена, бута, бута, и самолетътъ бръмчи, шиба се въ облацитѣ, изскача и лети, та се пилѣ . . .

— При тате ли отиваме, чичо?

— При него, зеръ. Ама първо ще пускаме бомби отъ шуката.

— Не ща бомби! Нѣкоя ще качи тате! Ти харно си високо.

— Ха-ха-ха-хаа! Пъкъ много вардишъ баща си, — смѣе се чичо му.

— Вардя го, я. Знаешъ ли колко е добъръ?

Но кжде е самолетътъ? Само жълто, оженато поле и кръстци, като строени войници. Мърдатъ. Наистина войници. Кжде е тате? Татее . . .

Нико изтѣга подложената ржка, обръща глава и пакъ заспива . . .

Часъ, два, три — Нико спи. Сѣнката на кръстцитѣ го покри нацѣло, полази по гърбоветѣ на биволитѣ — Нико спи. Страшно билъ измжченъ, горкиятъ, хей! Отъ западъ се надигна облакъ и скри слънцето. Лѣхна хладъ. Единиятъ биволъ стана и почна да се дърпа. Другиятъ замряка сърдито. Нико пакъ спи. . .

Въ стрънъта нагази младъ, строенъ мжжъ. Върви къмъ кръстцитѣ и се усмихва. Щомъ дойде на десетина крачки отъ биволитѣ, видѣ малкия орачъ свитъ на кълбо, като купчинка дрипи, и дълго гледа отдалечъ. После пристжпи, бутна го по рамото и тихо рече:

— Никоо, хей, Никоо! Събуди се, де! Стани!

— А? А? Какво? — разтри очи Нико и току викна:

— Тате, ти ли си, тате?

— Не ме ли виждашъ? — приседна баща му и го прегърна.

— Дойдохъ си по обѣдъ — кжщата праздна. Отидохъ при жетваритѣ — тебе те нѣма. Хайде отъ тамъ пъкъ насамъ. А ти орешъ, орешъ, мойто момче. Гледай колко си изоралъ отъ тая сутринь! И си полегналъ да починешъ.